

NINA MANESSH

Τὴν ἴδια νύχτα, πῶπαψε, Πρωτομαγιά, ἡ ζωὴ σου,
Μίαν ὅμοια ἐγάνοντας πνοή,
Δροσάτη ἐσθύστηκε ζωὴ,
καὶ πέρα ἐπῆε μαζί σου.

Ἐπῆε, κ' ἡ μυριοχρώματη τοῦ κάμπου περηφάνεια,
Δίχως ἀνθρώπου νὰ γελά,
Τὴν ἀκολούθαε μὲ πολλὰ
νεκρώσιμα στεφάνια.

Ἄχ! ἦتون ἄλλο, πῶλπιζε στὸ ἀγγελικὸ κεφάλι,
—Θροφῆ ἀνεπάντευη τῆς γῆς—
Ἐρως ἀγνότατης πηγῆς
ὀγλήγορα νὰ βάλῃ!

Χαροκαυμένοι κλίνετε τὰ γόνατά σας χάμου!
Ἦχοι θανάτου κανενοῦ
Χριστέ, μὴ φέρουνε στὸ νοῦ
τὰ σήμαντρα τοῦ γάμου!

Παρθένα, σὰν ἡ χάρις σου βαθυὰ στὸ μνήμα πάνε,
Γιὰ τὴ σχισμένη τους καρδιά
Κάθε μαγιάτικη εὐωδιά
θυμητικό σου θὰ 'ναι.

Ἄν ὁ καιρὸς τὸν πόνο τους ζητᾶς νὰ βαλτακλώσῃ,
Σὲ κάποια ὄνειρου ξαστεριά
Δεῖξε τ' ἀμάραντα κληριά
ποῦ σ' ἔχουν στεφανώσει.

Τοῦ κάκου! Δάκρυ ἀστέρευτο στὴν ἔρμη γῆ θὰ ρέῃ
Ὅσο ἀναγγάζονται σκληρὰ
Τὰ τέκνα τους — ὡ σφοδρά! —
νὰ θάψουν οἱ γονεοί.

Γράμμας Μακροβί,

VI 304 ✓
Αρ. Εισ. 888

ΕΘ
Τ